

Cajtnig Kozec

številka #01

DNEVNIK TABORNEGA DOGAJANJA

13. avgust 2007

GOLTE, NEDELJA 12. 8. 2007

Udeleženci raziskovalnega tabora smo z velikimi mukami komaj preživeli izživljanje naših velecenjenih mentorjev. V zgodnjih jutranjih urah (ob pol 10) smo se z zanosom in veliko energije odpravili po optimistično položni stezici. Do prve kontrolne točke smo prišli brez večjih pretresov. Pokazati smo morali veliko različnih znanj oz sposobnosti, od poznavanja zdravilnih zelišč, skoraj prve pomoči (zdravilo za kašelj) do petja. Po zelo majhnem klančku navzdol smo prišli do klanca, z naklonom cca. 45°. Komaj živi smo se privlekli do druge kontrolne točke. Tudi vztrajno naširanje s čokolado ni prispevalo k dodatni energiji, zato smo odnehali. Tu smo si malo odpočili ob streljanju na tarčo in različnega, bolj ali manj pravilnega odgovora. Z malce več energije smo se odpravili naprej oz nazaj, v veri, da naši mentorji niso tako kruti in da je vse najhujše že za nami. Ljubeznivi mentorji so nam ponudili pomoč in nas napotili po »bližnjici« čez neoznačen hrib. Po vztrajnem iskanju prave poti smo se znašli na razpotju. Seveda neoznačenem. Kam pa sedaj? Poskusili bomo prvo in se ob morebitnem neuspehu vrnili na drugo. Kozja stezica se je zdela prava, dokler nismo prišli do dveh krav z zvončkoma okoli vratu. Mislili smo, da so nam jo mentorji malo zagodli in se skrivajo nekje v grmovju. Mislili smo narobe. Odpravili smo se po poti navzdol, ki se je kmalu spremenila v pot navzgoor. Po pol urnem premagovanju in žvečenju (grizenju) kolen, smo prišli na vrh. Na žalost se je 3 kontrolna točka nahajala pod hribom nasprotno od strani s katere smo prišli. Spustili smo se do nje v upanju, da bo šlo odslej le še navzdol. Kmalu pa so nas potolažili z mislijo da se bomo morali po tej poti tudi vrniti. Še prej pa smo preizkusili svoje kmečko znanje o bušah in poznavanju starosti starejših ljudi. Metali smo tudi kroge. Neuspešno. Najbolši rezultat od možnih 20-ih metov, sta bila zadeta le dva. Spet smo grizli. Bolj ali manj neuspešno, z mnogo, mnogo postanki smo končno prišli do točke kjer smo že bili. Pogled navzgor nam je povedal vse. Hrib se nadaljuje. Vzpenja se in vzpenja. Malo ustavi in vzpenja. Neuspešno smo iskali kakršnokoli živo bitje ali sledi, ki bi nam povedali, da smo prišli do zadnje točke. Po precej prehojeni poti smo končno našli jezero in hišico Trije ploti. Spet smo se znašli na razpotju. Še vedno mnenja da so naši mentorji boljšega srca in da nam pri vsaki vzpetini res ne bi čakali ravno na vrhu ali na dnu, smo se odločili, da bomo tokrat izbrali srednjo in položno pot. Oh ti šment, spet smo se zmotili. Po spletu (ne) srečnih okoliščin smo mentorje vseeno našli. Ob petju in plesu na pesem »Ne grem na kolena« in poznavanju slovenskih lepot (beri: slovenskih vrhov) smo zaključili peklensko vzpenjanje. In pot je šla le še navzdol. Pa še kako navzdol. Malo pred ciljem smo doživeli začetek manjše plohe, ki je ponehala takoj, ko smo prišli na varno pod streho. Seveda so nas čakale še posmehljive pripombe prisotnih. Potem pa končno zasluženo kosilo. Kljub vsem pritoževanju nad težko proggo, pa smo jo vsi odnesli brez poškodb in že danes se vsem dogodkom malo smejemo, kako bo šele jutri. Vse pritožbe čez našo kondicijo vztrajno sprejemamo. :)

A.K. in Ta.K.

HUH?

Po nekem čudnem naključju ne najdem pravega uvodnika za današnji časopis. Zato improviziram. V spodnjem latinskem besedilu je skrit pomen. Ponujam za nagrado 3 velike Gorenjkine čokolade tistemu, ki mi (Domen tole piše) pove pravilno sporočilo. Velja? No, here goes:

Na facin henim quam velis num zrrilit adigna at prat. Ut lor sim ex elesequat.

Am do odolore dipsuscung ea facilla conullam iureet nonsequatum nulpur lut augiam, quat. Nulpurp atumsan ea facilisim veraessequat nim dolum et veniam vel ute er si.

Pismodigniat adipsum quam, commolent iurem diat ullum quis num veliqui eu faccum ilis nulla augait vendreet lore eummodignim vel dip eugue el diam init iliquam diamcor se vullandiat wis endrem dio er incidui psuscil iquipit at dit wisi tat wisl ulla facincidunt alisis num zrrilit ipismod olorem adipsum in hendre feugiamet lorperaestin utet nosto del do od modit pratie commodo coreet incidunt augait lum vulla alit, si.

Giam, commy nosto et, velit la feu faccumsandit ing erat.

Iril ut nit wisim velis eum nos alit wisl utem quised magnim zrril dunt augait utpatie commolore dolortio eliquisim in er sisse modionsed tat incipis cillaortions dolore vel dolobore erat eu facil do dolorer autatuerilit eugue magnim velesto odionullut wis nummodipsum quamet lorper si. Riliqua metuer iuscipisl digniam, quam digna iscidui tie dit, quat.

Sim quatismolor ad modoloreetum del ipsusci psuscilla cons nos nos nullaor il inisl ex exeratisl dolortisl et exer si exerit, cons atue ting eugait et vel eummy num irilit lore dion hendrer augait nonsequis adipisim am adion vel utpat.

Saj ni tako težko, kaj? Kdo se pride sladkat? :)

IZJAVE DNEVA:

Jožica uleti v sobo.

Petra: Sm se že ustrašla, da je Jure.

Jožica: No, tk grozna pa tut nism.

Jure: Ej tu ni fajn vode pit ko so preveč drage mašine!

Jožica: A bi mogu bit Heiniken?

KAJ PRAVIJO GOSPOD DIREKTOR O TABORU?

Vse se je začelo 19 let nazaj ko se je nekaj ljudi spravilo skupaj in naredili 1. raziskovalni tabor, ki pa še ni bil pod organizacijo ERICa. Ta ga je prevzel 6 let pozneje, pred tem pa so v taboru kot mentorji sodelovali že sodelovali nekateri sedanji ERIC-ovci. V nedeljo 12.8. 2007 smo dobili možnost in se pogovorili s sedanjim direktorjem, Markom Mavcem, ki je tudi sam sodeloval na taboru in sicer kot mentor Rudarske skupine. Ta skupina se je ukvarjala z vplivom premogovništva v Velenju, skušala najti nove rešitve in se nasploh pogovarjali o vsem, kar se je navezovalo premogovništvo. Z udeleženci so vedno zelo uživali in se domislili marsičesa. Dejal je, da je ob pogledu na mlade ljudi vesel, ker ve da so se prijavi zato, da bi dodatno razporedili prosti čas, spoznali nove ljudi in se naučili tudi česa novega, glede na to v kateri skupini sodelujejo.

Zakaj pa smo letos na Golteh? Ker je to pomembno turistično središče v Sloveniji, ki je obiskano tako pozimi kot poleti, čeprav je zimski turizem morda razvit malo bolj kot letni. Golte tudi niso tako zelo oddaljene od Velenja, nudijo pa nam nova in nova odkritja, zanimivosti in spoznanja.

Kot pa vemo, se raziskovalni tabor v enem kraju zadržuje dve leti zapored, upa da se drugo leto spet vidimo, tudi zato, ker je drugo leto 20. obletnica tabora in pripravljajo presenečenje o katerem pa je gospod Mavec pametno molčal. Za več informacij glede tega presenečenja pa se nam pridružite še naslednje leto.

Ta.K.

PA GOSPOD ŽUPAN?

»STARŠI SO LAHKO PONOSNI NA VAS!«

Dobili smo ga. Pršut, namreč. Kot je že v navadi, nas je tudi na letošnjem raziskovalnem taboru obiskal župan Mestne občine Velenje, g. Srečko Meh in nas pogostil s svojim pršutom.

Po krajšem nagovoru kanclerja Klemna in prejemu diplom, ki jih je podelila Helena, in ki smo si jih prislužili na jutranjem KRATKEM IN ENOSTAVNEM orientacijskem pohodu (mimogrede, kokakolo je skupina še zmeraj dolžna!), nas je poleg direktorja ERICa, g. Marka Mavca, pozdravil tudi velenjski župan, g. Srečko Meh. Prav on nas je pogostil s sedaj že tradicionalnim »županovim« pršutom, dobrote, ki so spadale zraven, pa nam je, vsaj tako je sam jasno in glasno povedal, priboril Klemen.

V intervjuju, ki je sledil kaj kmalu potem, ko smo se že vsi dodobra napapcali, nam je župan zaupal kar nekaj svojih pogledov na dogajanje na taboru in o njem samem.

Ko smo ga vprašali, če je imel kaj treme pred vzponom z gondolo na vrh, nam je s prijetnim nasmehom na obrazu odvrnil, da se je kot rudar, zaposlen v velenjskem Premogovniku, vsakodnevno dolga leta na delovno mesto spuščal z dvigalom, tako da mu prevoz takšne vrste ni tuj.

G. Meh nam je zaupal, da je ideja o županovem pršutu zrasla prav na enem izmed taborov, ko so se pogovarjali o tem, kaj naj prinese s seboj, ko pride na tabor. Po premisleku se je darilo izoblikovalo-pršut, ki je danes že tradicija.

Gospodu Srečku Mehu je lokacija letošnjega tabora všeč, pravi, da je vsak kraj primeren tako za raziskovanje novega, kot tudi za ohranjanje starega, že znanega. Ko je bil on mlad, taborov takšne vrste ni bilo, bile pa so druge aktivnosti, med katerimi je izpostavil udarniška dela, kjer je tedanja mladina »gradila« domovino (gradili so ceste, urejali okolico, prav v tem času so tudi uredili Sončni park v Velenju ...).

V taboru vidi samo pozitivne stvari in je vesel, da lahko občina pripomore k njegovemu obstoju, saj zagovarja dejavnosti, ki strmiyo k temu, da mladina koristno in zanimivo preživlja prosti čas.

»Starši so lahko ponosni na vas!« je še dejal, nato pa smo se po prijetnem klepetu razšli. Novinarji pisat tale članek, on pa z gondolo, ki mu je torej domača, nazaj v Velenje.

GOLTE... KAJ JE ŽE TO?

Nekega dokaj lepega dne ... 11. 08. 2007 oziroma predčerašnjim se je nekaj mulcev in mul (s tem seveda mislim mulce ženskega spola ter ne neke določene vrste živali), ki se odzivajo na skupno ime - udeleženci 19. raziskovalnega tabora Golte 2007 ter nekaj njihovih ... hmmm ... mentorjev (?) odpravilo na apnenčasto, razgibano planoto iz vzhodnega obrobja Kamniško-Savinjskih alp, ki jo v večji meri prerašča gozd ter se imenuje Golte.

Ker se v uredništvu Cajtnig-a Kozec zavedamo, da večino udeležencev tabora kar razganja od radovednosti o značilnostih, lastnostih, zanimivostih Golt, smo se odločili, da vam že kar v prvi številki postrežemo z vsem, kar naj bi vas (bralce) bolj ali manj zanimalo.

Torej, Golte. Golte so najjužnejša alpska planota in hkrati visoka kraška planota. So tudi primer osamelega krasa, saj ima širše obrobje iz neprepustnih kamnin. Omejujejo jo dolina Ljubnice (na zahodu), soteska Ljubije (na vzhodu), Gornjegrajska kotlina (na jugu), Mozirska kotlina (na jugovzhodu), na severu pa preko sedla Kal prehaja v Smrekovec. Planota se deli tudi na več planin (Hrbarška, Rastovčka, ...) na Goltah pa je tudi več vrhov (Smrekovec, Ojstri vrh, Medvedjak, ...). Kot kraška planina so Golte večinoma iz apnenca ter kar pokajo od raznovrstnih kraških pojavov (žlebiči, kraške jame, vrtače, ...). Golte so poraščene z visokogorskim bukovim gozdom, s travo in seveda z veliko veliko iglavci, ki so seveda bili na veliko veliko umetno posajeni. Nič zato.

Golte so ime dobile po lastnosti zakraselega površja, ki „golta“ vodo (golta vodo-->Golte, razumete?). Dostikrat se za Golte uporablja tudi ime Mozirske planine, ki pa se nekaterim ne zdi čisto v redu, saj je nastalo s prevodom iz nemškega imena. Golte so bile leta 1987 razglašene tudi za krajinski park (1223 ha površine), so tudi najlažje dostopni Alpski park v Evropi, znane pa so predvsem kot zimski smučarski center (50 ha smučarskih površin, ki se razprostirajo na višini od 1200 do 1600 metrih nadmorske višine).

Mislím, da ni treba posebej omenjati, da je na Golteh tudi hotel, ter da se da na Golte poleg po makedamski cesti ter raznih pešpoteh priti tudi s kabinsko vlečnico.

T.K.

POGLEDI NA GOLTE

POGLEDI I

Ob 5.06 se nad vzhodnim delom Šaleške doline že sramežljivo prikazuje sonce. Planina Golte tam na drugem koncu še zadovoljno drema in lovi zadnje trenutke jutranjega sladkega spanca. Okoli šeste jo že oplazijo prvi žarki, malo kasneje pa se skupaj z ostalo tovarišijo (gospod Smrekovec, teta Uršlja in drugi) pokrijejo z odejo koprenastih oblakov. Kakšen teden nazaj je Klemen govoril o slabih vremenskih napovedih za letošnji tabor. In ker včeraj nisem poslušala voditeljice vremenskih oddaj, niti meteorologov, sem tudi glede na sobotno situacijo sklepala na tih deževen dan. A me je presenetil, obrisi hribov so cel dan kar vabili medse... in se zvečer poslovili - spet z enim lepših ta mesec – sončnim zahodom.

POGLEDI II

Ob 5.06 se spet zbudim. Sonce že vzhaja, jaz pa namesto dolgega nedeljskega spanca že spet pokonci. Kratke in večkrat prekinjene noči že cel mesec in pol... Uff... nekaj podobnega kot kakšno leto nazaj na Plešivcu. Komaj sem čakala na tabor: podaljšal mi je kratke službene počitnice in me prvič seznanil z mentorskim delom. Ni kaj, bilo je fajn, spoznala sem dobro tovarišijo... Pokrijem se z odejo in poskušam zaspiti do naslednjega alarma. Lepo vreme nas kasneje zvabi na plan. Vse do večera pohajkujemo po dolini levo in desno... malo pozabim na Golte... dokler se zvečer spet ne zazrem tja gor... in se ob sončnem zahodu predam razmišljanju, kaj vse bodo ušpičili letos... Dokler se spet ne oglasi tisti moj letošnji alarm, nežni jok iz zibelke.

naša zunanja dopisnica Katarina

PRVIČ NA TABORU

Imate med počitnicami preveč časa? Vaša mami rada brska po internetu za raznimi tabori? Ste Zoisov štipendist? Ne? Ja? Zakaj pa ne...

Ražnjič in t.i. pomfri. Moje zadnje kosilo doma, preden sem se prvič kot Zoisov štipendist odpravil na svoj zame prvi, sicer pa že 19. raziskovalni tabor. Letos v Golteh. Pravzaprav nisem imel velikih pričakovanj. Pravzaprav sploh nisem imel pričakovanj. Dal sem možgane na off ter se odpravil dovgodivščinam (?) naproti. Po standardnem kreganju čez avtocesto, cestnino, manjše zastoje pri cestninskih posajah in spet kreganju čez avtocesto sem prišel na spodnjo postajo vlečnice na Golte. Tam sem srečal nekaj ljudi s tablicami z imeni (... čudaki), katerim sem se po kratkem pozdravu kanclerja Klemena tudi sam pridružil pri početju. Ob 17.00 smo se z vlečnico povzpeli na vrh, kjer smo se razdelili po sobah, srečal sem kup novih obrazov - pač standardni postopek na raznovrstnih taborih. Po sedenju v jedilnici, kjer sem srečal še nekaj novih ljudi, je sledila večerja, ki niti ni bila tako slaba (mami me je doma strašila z žganci, zeljem, golažem, vampi ter podobno navlako ... ki seveda lahko še vedno pride na vrsto). Sledil je govor vodje tabora o pravilih in dolžnostih, po katerem smo dobili majice (jeej!) z logotipom t.i. kozca. Ker novinarji pač največ delamo sem moral že takoj po uvodnem govoru o pravilih, dolžnostih za vse skupine, poslušati še en govor o pravilih, dolžnostih – za novinarje. Po tem smo še nekaj časa kartali (enka, šnops, remi, poker, ...) in se dokaj kmalu (26.30, po domače pol treh) prepustili silam mraka. Naslednji dan. Ker rad spim, je vstajanje eno izmed mojih najmanj priljubljenih opravil (komu pa ni?), ampak "kaj čmo". Red je red (tud' če je slab). Dokaj dober zajtrk. Zanimiv, dokaj zahteven (če si brez kondicije) orientacijski pohod. V redu kosilo. Še malo kartanja (tarok). Delo (v ozadju se zasliši globok vzdih). Ko to pišem, željno pričakujem ta slavno opevani županov pršut. Sicer nisem ravno ljubitelj pršuta, ampak če časti župan se bom pa že potrudil. Ta teden bo sledilo še kar nekaj zanimivih dejavnosti (večkratni udeleženci sploh opevajo ta krst novincev ... na žalost jaz sploh ne razmišljam o njem ... možgani na off) ter moram poudariti da je prvi vtis o taboru pravzaprav kar blizu super (bi rekel super, pa se bojim da bo komu stopilo v glavo). Tako da ... veselo naprej!

T.K.

Če tebe krst ne skrbi, vem da tole dekle vsaj malo. Lej kako bogo gleda :)

ANKETA NA TEMO POHODA

VPRAŠANJE: KAKO STE ZADOVOLJNI Z OZNAČEVANJEM POTI IN TERENOM?

EDI LAKIČ, ALKEMIJA

Sploh nismo zadovoljni. Vodstvo je treba odpustiti.

INA ŪLEN, LIKOVNA SKUPINA

Teren je bil zahteven, označevanje pa slabo in premalo očitno, oziroma ga ni bilo.

MAŠA KOVAČ, PLANINSKO PLANŠARSTVO

Zelo slabo je bilo označeno, večkrat smo se izgubili. Pot bi lahko bila bolj smiselna, in vsaj del poti položna.

ŠPELA PODJED, ALPSKA FLORA Z LJUDSKO MEDICINO

Pot je bila zelo slabo označena, zato smo se dvakrat izgubili. Zemljevidi so bili popolnoma neuporabni. Brez pomoči mentorjev ne bi prišli do cilja.

VPRAŠANJE: KAJ JE POVZROČILO VAŠO SREČO OZIROMA NESREČO NA POTI DO CILJA?

EDI LAKIČ, ALKEMIJA

Velika rjava krava z zvoncem, ki smo jo poimenovali Stanka, nam je pokazala pravo pot.

TAJDA LEPKO, NOVINARSTVO

Druga skupina, ki smo jih srečali na poti, nas je poslala na napačno pot.

TOMAŽ PERČIČ, ALKEMIJA

Na cilj smo prišli zaradi pomoči drugih ekip, ki smo jih srečali, ko so tudi oni zgrešili pot.

NIKA ANŽIČEK, ALKEMIJA

V naši skupini nismo imeli ne sreče in ne nesreče, samo hodili smo.

MILIJONAR

V TOREK ZVEČER BO NA NAŠEM TABORU JONAZ ŽNJ GOSTIL KVIZ MILIJONAR.

VSE ZAINTERESIRANE KANDIDATE VABIMO,
DA SE PRIJAVIJO NA KVIZ PRI NOVINARJIH.